

НИКОЛА КИНИР

МАЈЛА ВРЕДНИЦА

У ваздуху се осећала студен - зима је стигла у шуму. Било је време да Верица и њена бака покупе плодове које су вредно скупљале и скривале по шуми током јесени. Али ове године бака се није осећала најбоље и по први пут није могла да иде са унуком.

Била је забринута. Требало је сакупити стотине ораха, жирова и шишарки. „Не можеш све сама, Верице“, рекла је бака.

Али Верица је била једна одлучна мала веверица. „Наравно да могу!“, одговорила је. „И вратићу се кући таман на време за чај.“

Зграбила је свој велики мекани шал, и мапу која је приказивала где је шта закопано.

А онда је узела огромну корпу,

и излетела из куће пре него што
је бака стигла било шта да каже.

Прва станица: жирови!

Били су скривени у пању старог дрвета
поред куће. Верица се задовољно
смешкала убацујући жирове у корпу.
То је било лако! Завршиће сав посао
док кажеш... жир!

Верица је наставила даље. Није много одмакла кад је осетила нешто хладно на својој њушци – почео је да пада снег!

Верица обожава снег!

Потом је срела две мале ласице које су се безбрижно играле. „Не могу да вам се придружим“, добацила је Верица. „Сакупљам нашу храну за зиму!“

Ласице су је гледале у чуду.
„Сама?“
„Да!“, одговорила је Верица
поносно, па отрчала
дубље у шуму.

Следећа станица: шишарке!

Биле су скривене у оголелом жбуњу купине, али трње је било много оштрије него што је Верица памтила.

Може ли се провући кроз бодљикаво растиње и узети шишарке?

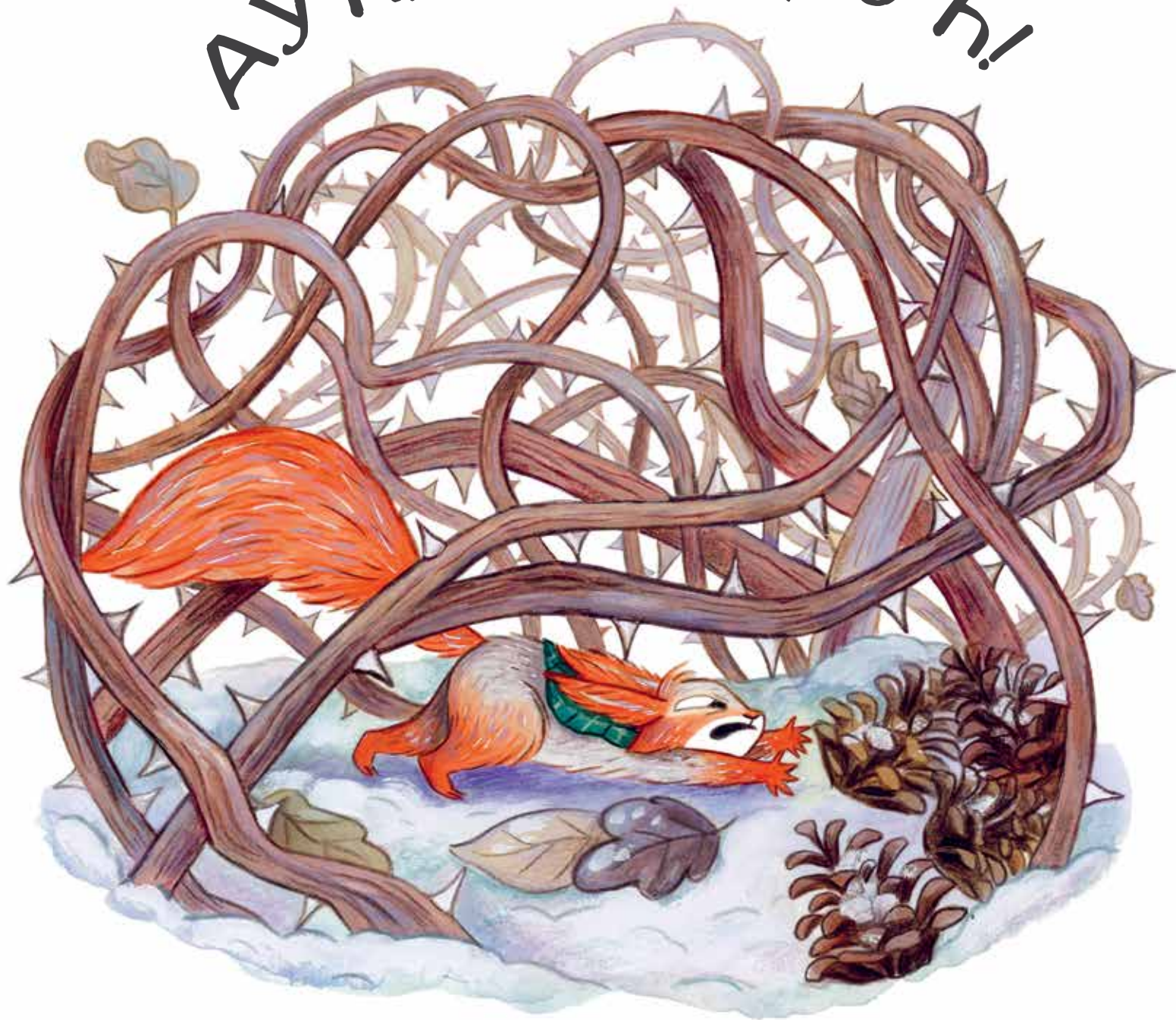
КУЦ-КУЦ-КУЦ!

Утом је чула детлића који куца у дрво. Помислила је како би се он с лакоћом провукао кроз трње. Али обећала је баки да ће све плодове сама скупити.

Па је тако и учинила.

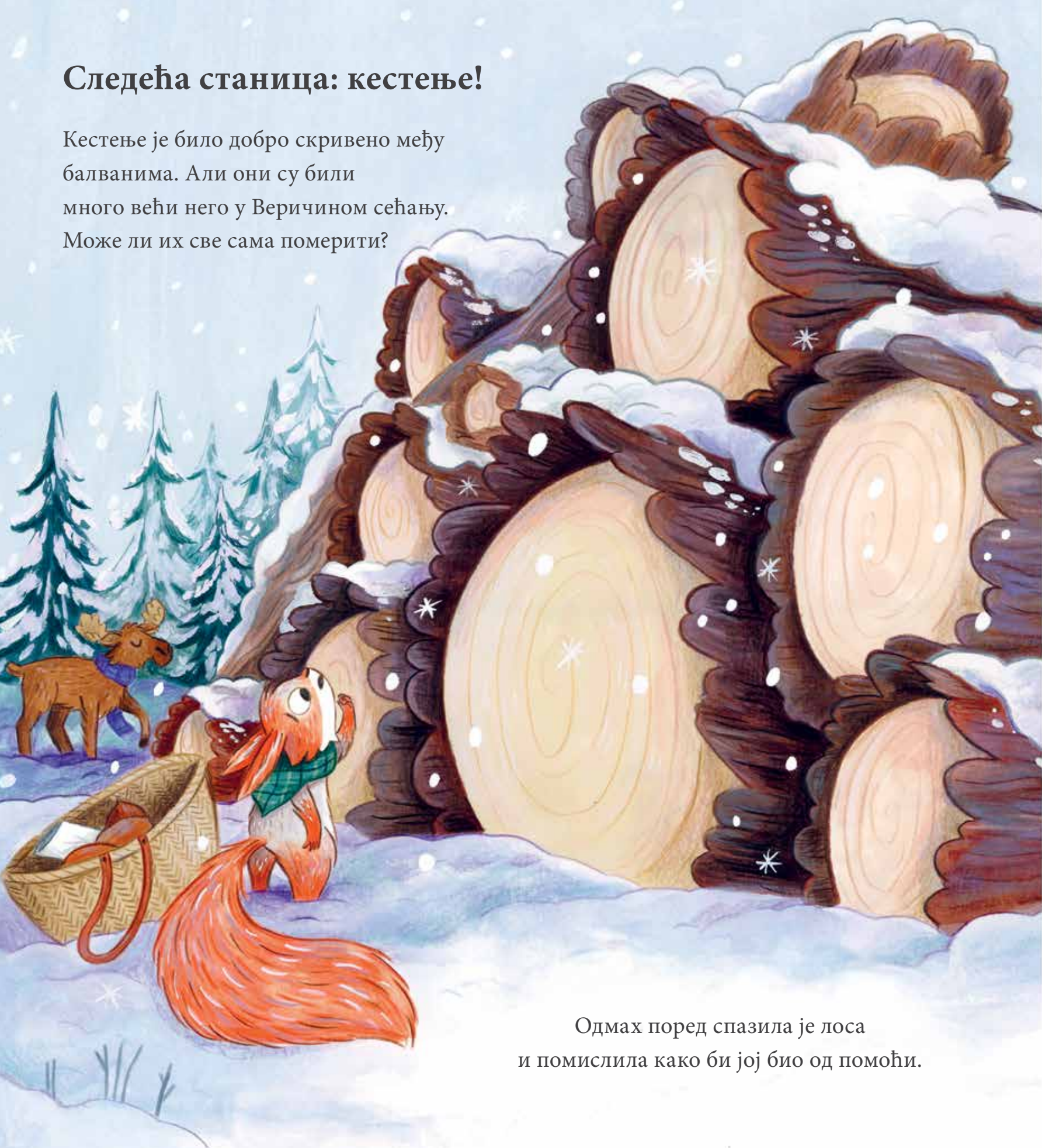
АУ Ћ! ЈОЈ! АУ Ћ!

Верица се храбро провлачила кроз трновите гране,
док није узела и последњу сакривену шишарку.

Следећа станица: кестење!

Кестење је било добро скривено међу балванима. Али они су били много већи него у Веричином сећању. Може ли их све сама померити?

Одмах поред спазила је лоса и помислила како би јој био од помоћи.

Али обећала је баки да све може сама.

Па је тако и учинила.

ДИЖИ! МРДАЈ! ДИЖИ!

Уз много труда, Верица је померала тешке балване,
све док није узела и последњи кестен.

Последња станица: лешници – Веричини омиљени!

Било их је закопано на гомиле! Много више
него што се Верица сећала. Копала је...

... и копала...

... и копала.

Тада је један јазавац провирио из своје јазбине. „Треба ли ти помоћ?“, упитао је веверицу.

„Не, хвала!“, одговорила је Верица. Шапе су је болеле од копања, али није желела да прихвати помоћ. Чепркала је и гребала по снегу све до последњег закопаног лешника. И успела је! Мала вредница је све сакупила!

A whimsical winter illustration. In the foreground, a squirrel with a large, bushy orange tail and a green plaid scarf sits on a woven basket filled with pinecones and nuts. The squirrel is looking towards the left. In the background, two animals are sledging down a snowy slope. One is a brown moose with a purple scarf, and the other is a smaller animal, possibly a chipmunk or squirrel, wearing a red hat and orange scarf. The scene is set in a snowy forest with evergreen trees under a purple and pink twilight sky with falling snowflakes.

Требало је још само однети претешку корпу назад до куће. Није желела ничију помоћ. Може она сама да гура корпу узбрдо...

... уз веома стрмо брдо...

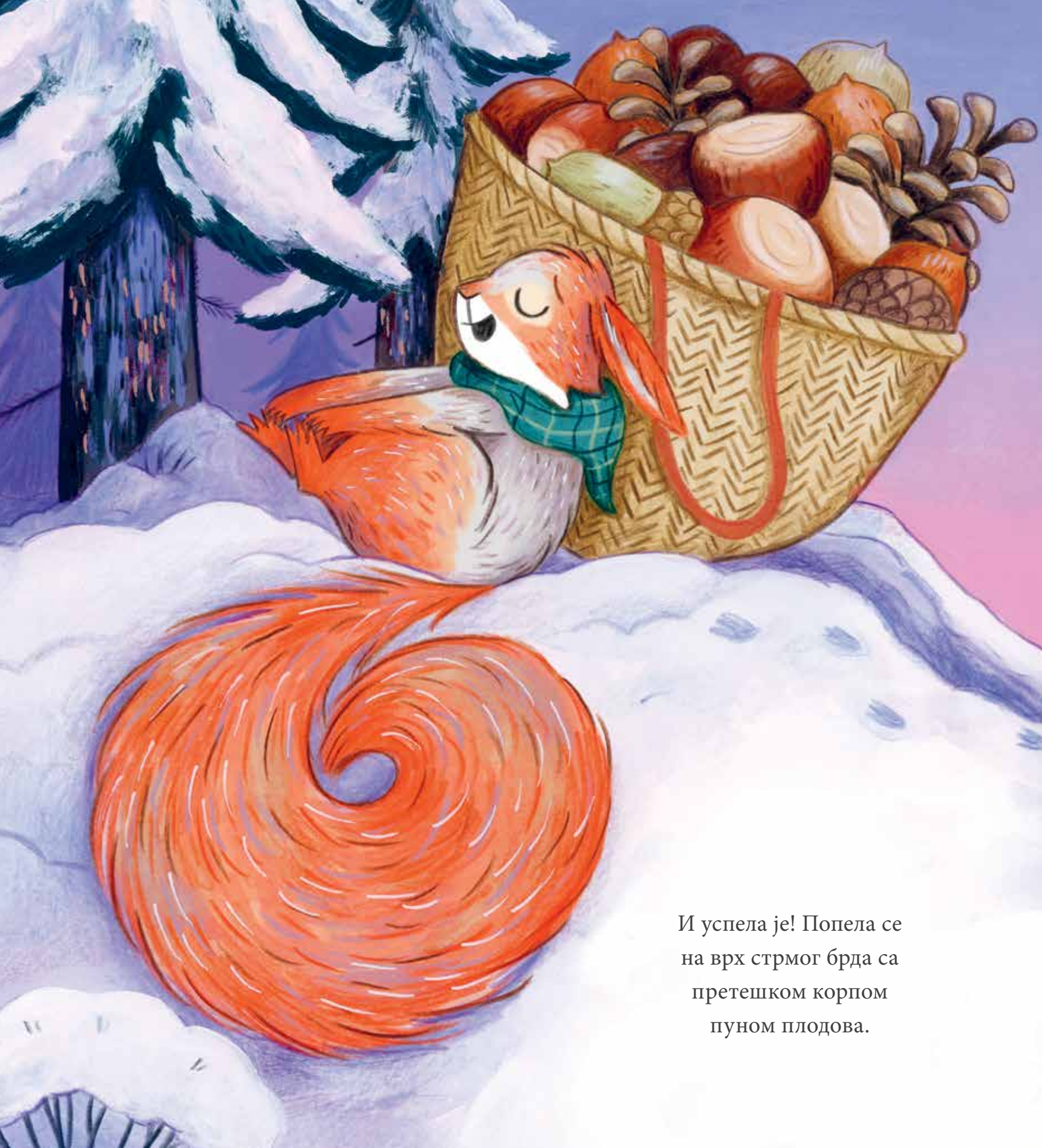
УПС!

Све...

... може...

... сама!

И успела је! Попела се
на врх стрмог брда са
претешком корпом
пуном плодова.

Верица је скоро стигла кући. Једва је чекала
да покаже баки како је била вредна.
Али најпре мора само мало да одмори.

Наслонила се на корпу, склопила очи и...

О, не!

Корпа се преврнула и плодови су полетели
наоколо. Заједно с корпом, и Верица се
превртала и котрљала низбрдо...